

Arrest

nr. 309 880 van 15 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 Aalst

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 12 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 maart 2017 (RvV 17 maart 2017, nr. 183 936).

1.3. Verzoeker diende op 8 mei 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in dat door de commissaris-generaal niet in aanmerking werd genomen.

1.4. Verzoeker diende op 10 juli 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19~~ter~~) op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als feitelijke partner van zijn toenmalige Belgische vriendin.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 7 januari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ingevolge de in punt 1.4 vermelde aanvraag.

1.6. Op 26 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die onontvankelijk werd bevonden op 16 december 2020. Er werd op die datum aan verzoeker eveneens een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 juli 2021 (RvV 13 juli 2021, nr. 258 128).

1.7. Verzoeker diende op 22 november 2021, op 22 augustus 2022 en op 22 februari 2023 navolgende verzoeken om internationale bescherming in die alle onontvankelijk werden verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 9 november 2023 werd te Aalst een meldingsfiche opgemaakt van een voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn vriendin O. Z.

1.9. Verzoeker zou op 7 mei 2024 te Aalst een humanitaire regularisatie-aanvraag ingediend hebben.

1.10. Verzoeker werd op 2 juli 2024 door de politie van Affligem geïnterpelleerd nadat hij met de wagen verdachte manoeuvres maakte.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Tarl op 02.07.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: A.(...) M.(...)

voornaam: M.(...) H.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft waarmee hij wil trouwen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd op 11.12.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.02.2023 werd bij beslissing van 02.08.2023 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd op 11.12.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.02.2023 werd bij beslissing van 02.08.2023 als niet-ontvankelijk verklaard

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd op 11.12.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.02.2023 werd bij beslissing van 02.08.2023 als niet-ontvankelijk verklaard

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Tarl en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A.(...) M.(...), M.(...) H.(...) M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 03.07.2024

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 02.07.2024"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoekende partij wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoekende partij huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moet indienen.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 juli 2024 werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Eerste onderdeel: Het artikel 8 EVRM – recht op gezinsleven

1.

Artikel 1 van het EVRM definieert het toepassingsgebied ratione personae van het EVRM.

Het legt de staten de verplichting op om deze kern van ‘basisrechten’ te respecteren ten aanzien van ‘eenieder die onder zijn rechtsmacht sorteert’. Een persoon in precair verblijf sorteert feitelijk onder de rechtsmacht van de staat. De staat is immers bij machte om dwangmaatregelen te nemen ten aanzien van personen op haar grondgebied in illegaal of precair verblijf.

Hoewel het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de staat een legitiem belang heeft bij het controleren en reguleren van migratie, heeft het Hof ook nuances aangebracht en heeft zij situaties vastgesteld waarbij de staat de grenzen van haar legitiem belang (manifest) overschrijdt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM noch van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf.

Verzoeker betwist dit en wijst op de onzorgvuldigheden in het onderzoek van verweerder dat niet (voldoende) heeft plaatsgevonden.

2.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verwerende partij ab initio niet betwist dat verzoeker ruime belangen heeft op Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing vermeldt de liefdespartner van verzoeker en erkent de facto het bestaan van een gezinsleven in België. Immers, artikel 8.1. EVRM beschermt niet alleen gehuwde partners, maar ook feitelijke, duurzame relaties kunnen vallen onder de bescherming van dit artikel.

Het valt niet te ontkennen dat er wel degelijk sprake is van een duurzame, affectieve en doorleefde liefdesrelatie tussen juffrouw O. (...) en verzoeker.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uitgebreide stukkenbundel en meer bepaald:

stuk 4 – Communicatie via WA en telefoon

stuk 5 – Contactpersoon in geval van nood

stuk 6 – Foto’s koppel deel 1

stuk 7 – Foto’s koppel deel 2

stuk 8 – Kopie Iraakse huwelijksakte

stuk 9 – Foto’s huwelijk

stuk 10 – Huwelijksfoto’s

stuk 11 – Uitnodiging damesfeest (“vrijgezelle”)

stuk 12 – Uitnodiging huwelijksfeest

stuk 13 – Gebruiksovereenkomst feestzaal (feest voorzien op 14.07.2024 doch verplaatst naar 04.07.2024)

stuk 15 – Foto’s appartement verzoeker

stuk 21 – Bijkomende foto’s koppel

Er is sprake van een effectief beleefde partnerrelatie.

Hiermee heeft verweerder geen rekening gehouden.

Van enig gedegen individueel onderzoek is gewoon geen sprake.

3.

Dat er wel degelijk sprake was/is van een duurzame, affectieve partnerrelatie tussen juffrouw O. (...) en verzoeker staat vast.

De duurzame relatie bestaat tot op heden nog altijd, waardoor er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de context van artikel 8 EVRM.

4.

Ieder redelijk denkend mens ziet dat de verzoekende partij bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk op artikel 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Dit impliceert een lange scheiding tussen beide jonge partners, waarbij de ene partner in de onmogelijkheid verkeert om de andere partner te volgen naar het buitenland en de andere partner niet in de Schengenzone mag komen.

Verwerende partij heeft in zijn beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker en zijn partner anderzijds.

Hij heeft geen minstens onvoldoende rekening gehouden met de concrete situatie van beide partners.

*

Het onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel: het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek (artikel 74/14 Verblijfswet)

5.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing ten slotte omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op basis van het argument dat er lastens hem een vermeend risico op onderduiken zou bestaan.

Daarbij moet opgemerkt worden dat verzoeker:

-

een partner heeft bij wie hij dagelijks aanwezig zal zijn indien hij zou worden vrijgelaten – waardoor hij zeer eenvoudig thuis te treffen is aan de aan de Welvaartstraat 1/A021 te Aalst

Dat geheel in strijd met de redelijkheid werd besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Het onderdeel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Op 2 juli 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

In deze beslissing wordt er geen melding gemaakt van het feit dat art. 3 EVRM op een ernstige wijze onderzocht werd alvorens DVZ de kwetsieuze titel nam.

DVZ heeft nagelaten het risico te onderzoeken wat een repatriëring naar Irak met zich mee zou kunnen brengen. Nochtans behoort zij op de hoogte te zijn van de preciaire mensenrechtensituatie aldaar.

DVZ verzaakt aan enige prospectieve beoordeling over zijn hoogst onzekere en kwetsbare situatie in zijn instabiel land van herkomst.

Verzoeker verwijst daarbij naar verschillende rapporten wat betreft de mensenrechtelijke situatie in Irak (stuk 24).

Het weze onderstreept dat verweerder alvorens zij een BGV aflevert een mogelijke schending op artikel 3 EVRM sowieso op een ernstige wijze dient te onderzoeken.

Is er geen schending van het non refoulementsbeginself? Verzekert de Belgische Staat zich er correct van dat verzoeker geen menonwaardige situaties zal moeten ondergaan?

Door een mogelijke schending van artikel 3 EVRM geenszins te onderzoeken verzaakt DVZ aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Haar standpunt middels de bestreden beslissing ontslaat haar derhalve niet van haar verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

Artikel 3 EVRM – dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Opgemerkt moet worden dat het beginsel van non-refoulement en het absolute karakter van artikel 3 EVRM niet kan worden afgewogen aan de belangen van de openbare orde (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (d.i. het zogenaamde Soering-principe) – vaste rechtspraak van het Hof en thans bevestigd in het kader van het gedwongen terugdrijven van vreemde onderdanen in de zaak EHRM; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Dit is in casu niet gebeurd door verweerder.

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

Overwegende dat de Raad van State bij haar arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest H.(...) T.(...) t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

“De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.”

Verweerder heeft het in casu nagelaten om op een grondige wijze artikel 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerder een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt naar Irak zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad is de bestreden beslissing onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden.

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken (Verzoekschrift, bijlagen 2-24):

“Stuk 2 – X

Stuk 3 – Belgische identiteitskaart Z.(...) O.(...)

Stuk 4 – Communicatie koppel via WA en telefoon

Stuk 5 – Contactpersoon in geval van nood

Stuk 6 – Foto's koppel deel 1

Stuk 7 – Foto's koppel deel 2

Stuk 8 – Kopie Irakese huwelijksakte

Stuk 9 – Foto's huwelijk

Stuk 10 – Huwelijksfoto's

Stuk 11 – Uitnodiging damesfeest (“vrijgezelle”) dd. 01.07.2024

Stuk 12 – Uitnodiging huwelijksfeest dd. 04.07.2024

Stuk 13 – Gebruiksovereenkomst feestzaal (feest voorzien op 14.07.2024 doch verplaatst naar 04.07.2024)

Stuk 14 – Aanvraag adreswijziging O.(...)

Stuk 15 – Foto's appartement M. (...)

Stuk 16 – Bewijzen van inburgering

Stuk 17 – Bewijzen van arbeid

Stuk 18 – Huurovereenkomst
Stuk 19 – Uittreksel uit strafregister
Stuk 20 – Uitslag theoretisch rijexamen
Stuk 21 – Bijkomende foto's koppel
Stuk 22 - Verzoek conform artikel 9 bis Verblijfswet dd. 14.10.2022
Stuk 23 – Aflevering attest van inontvangstname dd. 07.05.2024
Stuk 24 - Rapporten mensenrechtelijke situatie in Irak”

Op 11 juli 2024 voegde verzoeker nog bijkomende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 25-27):

“Stuk 25 – ID kaarten partner + zus van verzoeker
Stuk 26 – Recent e-mailverkeer met Stad Aalst ivm lopende procedures (aanvraag 9bis + huwelijk)
Stuk 27 – Doktersattest dd. 09.07.2024 aangaande toestand mevrouw O.(...)”

3.3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 22bis van de Grondwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze grondwetsbepaling zou schenden. Beide door verzoeker aangehaalde middelen worden hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

3.3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de Minister zich kennelijk onredelijk opgesteld door ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel te nemen (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.5. Verzoeker beweert in zijn eerste middel dat geen gedegen onderzoek werd gedaan naar, en onvoldoende rekening werd gehouden met de ruime belangen die hij heeft op het Belgische grondgebied, in het bijzonder met de duurzame, affectieve en doorleefde liefdesrelatie met zijn partner Z. O. Naar het oordeel van verzoeker valt deze relatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst hierbij naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, waarin hij tracht het duurzaam karakter van zijn relatie te illustreren. Verzoeker stelt dat zijn verwijdering in combinatie met het inreisverbod een lange scheiding tussen de jonge partners tot gevolg zou hebben.

3.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 geen bijzondere motiveringsplicht omvat en dat desgevallend uit de elementen van het administratief dossier kan blijken dat er een belangenafweging in het licht van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft plaats gevonden (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Er lijken *in casu* geen minderjarige kinderen te zijn en er wordt in hoofde van verzoeker nergens gewag gemaakt van medische problemen. Verzoeker zou wel een gezinsleven onderhouden en daarover wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd.

3.3.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die

onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.3.8. Het administratief dossier bevat bitter weinig informatie met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker en zijn partner Z. O. Behoudens de melding van het voorgenomen huwelijk die op 9 november 2023 te Aalst werd opgemaakt, heeft verzoeker geen verdere stappen gezet om dit gezinsleven erkend te zien. Verzoeker toont niet aan dat de humanitaire regularisatie-aanvraag (Verzoekschrift, bijlage 22), die op 7 mei 2024 te Aalst werd ingediend, aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt. Het administratief dossier bevat hiervan alvast geen enkele indicatie. Bovendien wordt verzoekers relatie met zijn vriendin daarin slechts zeer summier aangehaald. Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het recht op gezinsleven van verzoeker enkel het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft waarmee hij wil trouwen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Thans voegt verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift allerhande gegevens toe die volgens hem zouden wijzen op het duurzame karakter van zijn relatie met zijn Belgische vriendin (Verzoekschrift, bijlage 3-15, 21 en 26). De talrijke foto's en screenshots van whatsapp-berichten (in het Arabisch) die verzoeker overmaakt, kunnen bezwaarlijk als een bewijs van een duurzame relatie worden aanzien omdat dit alles gemakkelijk in scène kan worden gezet. Ook het gegeven dat verzoeker en zijn vriendin net ten tijde van de interpellatie van verzoeker begin juli een 'huwelijksfeest' wensten te organiseren, kan niet verhullen dat de 'duurzame' relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin eigenlijk erg pril is en hoogstens enkele maanden oud is. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker eerder een verblijf aanvraag als concubinaatspartner van een andere Belgische vrouw. Er is bijvoorbeeld geen sprake van samenwoning, hetgeen vragen doet rijzen bij het doorleefd karakter van de relatie. Verzoeker betwist niet dat hijzelf in Aalst verbleef en zijn partner in Roeselare. Slechts op 4 juli 2024, dus na het nemen van de bestreden beslissing, deed verzoekers vriendin te Aalst aangifte van verblijfsverandering (Verzoekschrift, bijlage 14).

De Raad stelt ook vast dat verzoeker, ondanks de melding van het voorgenomen huwelijk te Aalst, geen bewijzen levert van verdere stappen met het oog op een huwelijksaangifte aldaar (Verzoekschrift, bijlage 26). Plots legt verzoeker nu wel een huwelijksakte uit Irak voor (Verzoekschrift, bijlage 8) waaruit blijkt dat hij via volmacht in zijn land van herkomst in het huwelijk is getreden met zijn Belgische partner. Hij wenst deze buitenlandse akte thans in België te laten erkennen, waardoor hij, zoals de verwerende partij ter terechtzitting aanstipt, de Belgische overheid voor voldongen feiten stelt. In elk geval maakt een buitenlandse akte van een huwelijk dat via volmacht werd afgesloten, hetgeen op gespannen voet staat met de Belgische internationaal privaatrechtelijke openbare orde, geen bewijs uit van een duurzame relatie.

Verzoeker toont met zijn plejade aan *a posteriori*-elementen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in zijn beslissing te stellen dat de verplichting om naar zijn land van herkomst terug te keren zodat hij zijn situatie kan regulariseren niet disproportioneel is aan zijn weinig duurzame gezinsleven dat in precair verblijf werd opgestart. Het gegeven dat verzoeker hieromtrent een andere mening is toegedaan, betekent niet dat de beslissing met een onwettigheid zou zijn behept. Er

rijzen ernstige vraagtekens bij het beschermenswaardig karakter van verzoekers relatie, waardoor er geen schending van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker betwist in zijn middel dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken voorhanden zou zijn zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris koppelde van zijn kant het ‘risico op onderduiken’ aan de objectieve criteria die zijn opgesomd in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, met name: *“(...) 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat; d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);”*

Verzoeker poneert in zijn middel dat hij, indien hij zou worden vrijgelaten, eenvoudig thuis aan te treffen zou zijn op zijn adres in Aalst. Hiermee slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de pertinente overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker in het kader van het begeleidingstraject met de ICAM-coach *“duidelijk aan(gaf) niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer”*. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt dat verzoeker *“(...) heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”* Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door, omwille van zijn openlijke verzuim om gevolg te geven aan het eerder verstrekte bevel een risico op onderduiken vast te stellen en geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist wel dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker toont evenwel niet aan dat een terugkeer naar Irak hem hieraan zou blootstellen. Hij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de procedure inzake internationale bescherming: *“Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.02.2023 werd bij beslissing van 02.08.2023 als niet-ontvankelijk verklaard.”* De commissaris-generaal concludeerde op zijn beurt in zijn beslissing van 2 augustus 2023 als volgt: *“Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”* Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet voorafgaandelijk zou zijn onderzocht.

Door in zijn middel te verwijzen naar algemene mensenrechtenrapporten betreffende Irak, die verzoeker ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 24), toont hij niet aan dat er in zijn geval een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak.

3.3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens onvoldoende zou hebben onderzocht of zich kennelijk onredelijk zou hebben opgesteld toen hij verzoeker onderhavige verwijderingsmaatregel oplegde. Er blijkt geen schending van het evenredigheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009).

Verzoeker voert middels huidig verzoekschrift concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hij - wanneer de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd - een ernstig nadeel zal ondergaan.

Ten eerste, verzoeker vreest voor zijn leven indien hij wordt uitgewezen naar Irak.

Hierboven werd bovendien al omschreven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de facto ook betekent dat zijn fysieke relatie met zijn huidige liefdespartner, juffrouw O.(...), zal worden verbroken en dat zij gedurende een periode van 2 jaar (gelet op de duur van het inreisverbod) niet in België, noch in een ander Schengenland kunnen samen zijn.

Juffrouw O.(...) is in België aangekomen op 11 jarige leeftijd en verblijft sindsdien ononderbroken in het Rijk, zij bezit de Belgische nationaliteit en heeft hier al haar belangen.

Er kan niet verwacht worden dat zij België verlaat en naar een land trekt waar zij geen enkele band mee heeft.

De overheid schendt niet enkel het recht van verzoeker onder art. 8 EVRM.

De overheid schendt ook het recht van juffrouw O.(...) op de vrijwaring van haar gezinsleven onder artikel 8 EVRM.

Die belangentoets moet door de zorgvuldig handelende overheid worden gemaakt, de genomen beslissing moet daarvan getuigen.

Hiermee staat het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker vast.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan de in zijn middel aangevoerde schendingen van artikel 3 en 8 van het EVRM omwille van zijn relatie met zijn vriendin en de vrees voor zijn leven in geval van uitwijzing naar Irak. Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat het preciaire gezinsleven van verzoeker geen beschermenswaardig karakter vertoont en er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk werd gemaakt, kan verzoeker uit zijn betoog over zijn recht op gezinsleven en het refoulementverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren. Het nadeel dat verbonden is aan de

scheiding van de partners tijdens de duur van het inreisverbod, is geen rechtstreeks gevolg van de thans bestreden beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN